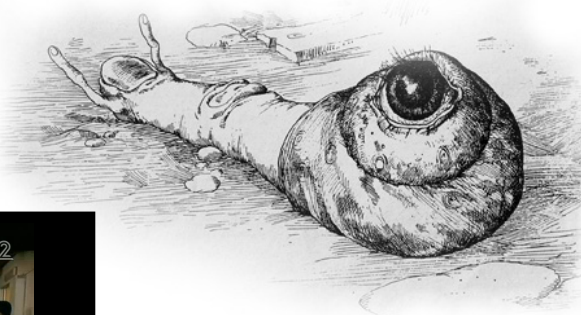

ע' קוויכית

פנזן לייאגוס קוויכיים, גיליון 24, 21 בינואר 2010

נועם טור סלל את דרכו לתהילה כאשר התרוצץ בפריים טיים כשלוגופו רק תחתוני טנגה. הוא מתארח בפרק הרביעי בעונה השנייה של הסדרה "רמזור" המובאת כרגע בשידורים חוזרים. רמזור מבוססת על הקלישאה השחוקה מכל: גברים ממאדים, נשים מנגה, והפרומואים שלה נראו כאילו נלקחו מעיתון לאישה: "גברים, מצחיק שאנחנו אוהבות אותם". ואולם לפחות יש לציין את העובדה שהפרומו פנה לנשים שכן בסדרה עצמה אין הן אלא ניצבות, ולרוב אף מהוות את האנטגוניסט - הגורם העוין או המפריע שעל גברברי הסדרה לתמרן. דווקא עובדה זו מייצרת עניין בפרק בו מתארח טור. טור מגלם שכן חביב המתעלה על מילר בכל פרמטר אפשרי של גבריות: מהמראה החתיכי, דרך תיקוני אינסטלציה ועד לביצועי מיטה. כשאת כל הנ"ל הוא מקדים דרך קבע בהורדת חולצה. כיוון שהנשים בסדרה הן נטולות נקודות מבט, התוצאה היא פנטזיה גברית על גבר. המבט החושק והמקנא בטור הוא כולו של מילר, אפילו ביצועי המיטה המעולים של טור אינם אלא פרי דמיונו הקודח כאשר בחלומו עולה פנטזיה קנאית בה טור מחליף אותו במיטה עם ארוסתו. הפנטזיה יורדת לפרטי פרטים כאשר מתברר שהשכן מפליא גם לשלוט בעזרת פיו בלבד בכפתור הזעיר של משחק המחשב בו מנסה מילר להביסו. באופן בלתי נמנע, מבצבצת ההומואירוטיות והביסקסואליות הפוטנציאלית ומההשוואה הקומית בינו ובין טור ובחשיפה הכנה של נחיתותו וקנאתו, אדיר מילר, שוביניסט גדול במציאות, יוצא רגיש, פגיע, כמעט מעורר חיבה.

כמו בספרי ילדים ונוער רבים ניתן גם ב"יומנו של חנון" לפגוש בילדה מעצבנת במיוחד שהכל מתקשים לסבול אותה, ככל הנראה בצדק. (מקבילה מיתולוגית היא דנה פישמן מהסדרה "גינג'י") ב"יומנו של חנון" מדובר בפאטי, ילדה כה מעצבנת עד שגיבור הספר מתנדב לתפקיד בהצגה שרק מתוך השאיפה לזרוק עליה תפוחים. לדעתו ככל הנראה עלה הרעיון גם במוחם של בניס נוספים שמתנדבים אף הם לתפקיד עצי התפוחים בהצגה. לבסוף, בעת הפרמיירה החגיגית בביה"ס הכל משליכים על פאטי תפוחים עד שמשקפיה נשברות ויש צורך להפסיק את ההצגה. כיוון שהיא כמעט עיוורת בלעדיהן ואינה יכולה להמשיך בתפקיד הראשי. תודות לתקרית זו, גיבור הספר חוזר מההופעה במצב רוח מרום.

ילדות מעצבנות מסוגה של פאטי אינן נדירות ביצירה הפופולארית ולא פעם הן נענשות פיזית על גועליותן. כמו ב"יומנו של חנון" אקט ענישה זה מתואר כאתנחתא קומית והוא רווח גם ביצירות כמו מודעות ונאורות כסרט "הייריספריי" העוסק בשוויון זכויות לשחורים ולבנים. האנטגוניסטית השנואה ככל הנראה ע"י כולם, לאורך הסרט היא נחבלת ומוכה ללא הרף בסצנות שנועדו לשעשע את הצופים. העליזות שאופפת הכול במיוזיקל זה אכן מצליחה כמעט להשכיח את אכזריותו. מטריד לחשוב כיצד הגיבו הצופים. האם געו מצחוק או הריעו?

השפוע ה"טנסיס באיינסטריט":
סכויקראן 2
 יום א' 24.1 20:00
 המרכז האקה, ת"א כניסה: 10 e"ח

צ' בר

D_tv25@hotmail.com

תאמינו או לא, אנשים
אשכרה ביקשו שהסיפור
ימשיך. למרות שהפרק
הפעם קצת מעפן, ההמשך
מטלטל. על אמת.

כפר רותם

סיפור בהמשכים – פרק 5

תקציר הפרקים הקודמים: אחרי שנשבעה לבוס שלה לצאת משם בחזרה בזמן, טל, 28, נוסעת ללוויית אמה של חברת ילדותה, אוריין, במושב הולדתה בו לא ביקרה כעשר שנים. היא פוגשת מחדש את חברי נעוריה, נירה, דודי ותומר ומגלה כי דודי התחרד. ההגעה למושב מביאה אותה להיזכר בקורות אותה ואת חבריה לפני עשר שנים, ב-1997. בין היתר, בראיון העבודה בו התוודעה לראשונה למיכל בת השש. ילדה שנפגעה קשות בשריפה.

בני החבורה רוצים במקלט הישן. יניב, כעת בן 22, נכנס לחדר עם תומר ושניהם רוכנים מול הטלוויזיה הישנה וחסרת הקליטה שבמרכז החדר. תומר טופח ומעסה את כתפיי יניב בהערצה מופגנת. "אתה מתקן אה? תכף אתם תראו שהוא מתקן."

ואכן יניב מסובב את הכפתורים ובכמגע קסם נמוג השלג שכיסה את התמונה והיא הופכת צלולה בהרבה. דודי מקשיב לווקמן, אוחז בקבוק בירה, הוא רוקד ומתנוודד ונראה קצת כאילו הוא מתפלל. מנותק מרעשי הסביבה הוא מבחין באיחור בתומר. הוא שולף מגיסו מעטפה צבאית ומראה לתומר את צו הגיוס כמתגרה. תומר חוטף לו אותו. "סתכלו! סתכלו, הגיע לו הכרטיס יציאה! אחי, חוגגים!"

הוא שולף קופסאת סיגריות מכיסו ומחלק אותן, פוסח בלי לשים לב על רותם שהושיטה יד אשר נותרה ריקה. רותם חוזרת לעבודתה מבלי למחות.

טל מדליקה לעצמה את הסיגריה תוך כדי שידיה אוחזות בו זמנית גם במשאף. היא שואפת ממנה עמוקות ומתחילה להשתנק, נעזרת במשאף. דודי נפנה אליה בדאגה. "את בסדר?"

תומר פוצה פין בקול רם, תוך שהוא מלכסן מבטו אל יניב כמו מוודא שהוא שומע. "יש לכם מזל שאח שלכם חוקי והוא השיג לכם סיגריות ואלכוהול. תגידו תודה שיש איתכם בן אדם מבוגר."

נירה שואפת מהסיגריה שדודי הדליק עבורה באבירות. "זה כי נשארתי כיתה. זה לא משהו שאתה צריך להתגאות בו". תומר מביט בנירה המום ופגוע. לבסוף מתפרץ. "לפחות אין לי אח פסיכופט ששוחט חתולים בגיל עשר". נירה האדישה לרוב, נראית כאילו נפגעה בנקודה רגישה. "שתוק. מי אתה שתגיד משהו? זה לא הוא עשה!"

יניב מוסיף לתקן את הטלוויזיה בשקט. אך יתר הנוכחים מפסיקים עבודתם במבוכה. דודי שם לב לתקרית מבעד לרעשי הווקמן, ועוצר את המוזיקה להבין מה מתרחש. "אז מי עשה? מסתובב פה בחצרות בלילה. גדל לך אח עבריין" "לפחות לא גדל מפגר שלא מסיים בית ספר!"

דודי אוחז בכתפיה, כמבקש לרסנה אך היא משתחררת מאחיזתו בכעס. "מי אתה בכלל? טמבל שנשאר כיתה פעמיים. היית כבר צריך לגמור צבא. אני לא מבינה למה בכלל מגייסים אותך!"

דודי וגם אוריין תופסים את נירה ומשדלים אותה לחדול. בעוד טל תופסת את תומר וגוררת אותו החוצה. "בוא נו. דיי. בוא כבר".

הם יוצאים החוצה לאוויר בית הקברות הקר. מהמקלט עוד נשמעת צעקה לעגנית של נירה ואז שקט, אות שניאותה להירגע.

תומר מצית סיגריה חדשה. טל רואה לחלוחית בעינו. "דיי, מה אתה שם לב?"

"אני לא שם לב. למה מי היא מדברת אליי ככה? אבא שלי?"

שניהם שותקים.

"הוא רוצה שאני לא אתגייס ואשאר פה עם המשק. שאני לא אלך ללמוד ולא כלום. זה פסיכי לגמרי. מה, אני אתקע כאן כמוהו? איך שתהיה לי הזדמנות אני עף מכאן. אני הולך לאוניברסיטה. אני אקח הנדסה ואחר כך אני לא חוזר לכאן בחיים."

"אז זה מה שיהיה תומר. התקבלת עכשיו למכינה נכון? אז זהו. תכף הולכים לצבא וזה סגור."
"אני הולך ואני לא אחזור לפה יותר. מקסימום רק בשביל לצחוק על כולם. את מבינה? זה לא כמו בית ספר. זה משהו שאני באמת רוצה."

טל אוחזת בידו ולוחצת אותה כאילו היא כורתת ברית.

"אז זה מה שיהיה. אתה תצא מפה. אני אצא מפה. אמרנו את זה."

תומר מסתכל על טל וטופח על כתפה. מחייך קצת. אוריין יוצאת. היא מסמנת לטל "אפשר?" ולוקחת את תומר ביד. בהתחלה תומר מסמיק ולא נענה, אבל אוריין דוחקת והוא נכנע. טל מסתכלת עליהם מתרחקים וחיוכה נמוג. היא רואה את אוריין נוגעת ומנחמת את תומר. בלי להתכוון מתגנבת צביטה של קנאה אל ליבה שעה שהיא צופה במחזה. לפתע אופפת אותה תחושה מוזרה שמישהו מסתכל בה. יניב הגיח מהמקלט לתור אחר מברג. וכעת הוא צופה בטל עוקבת בחשאי אחר תנועותיה של אוריין. טל ממהרת להעמיד פנים שרק חלמה לרגע בהקיץ. לא סביר שיניב קלט את העניין. לכל היותר יחשוב שהיא מאוהבת בתומר. יניב מגרד את סנטרו, לפתע הוא נראה כמבקש לאמר משהו אבל משתק כשנירה יוצאת מהמקלט.

"הלך הדפוק? הלך כבר? איך הוא מעז לדבר ככה על אח שלי?"

יש לה דוק של דמעות וזעם בעיניים.

"אח שלי מתגעגע לאימא שלנו. קשה לו. איך הוא מעז לדבר עליו ככה?"

-המשך בשבוע הבא-

השבוע ה"טרנסים המיינסטרים":

ספיידמן 2

יום א' 24.1 20:00

המרכז האה, ת"א כניסה: 10 e"ח